

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce B.S.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem v Kolíně, Legerova 148, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary – Dvory, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2015, č.j. 2245/DS/15-3,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2015, č. j. 2245/DS/15-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 26.5.2015, č. j. OD-4127-2/37237/2015/VV (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedený záznam byl potvrzen.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nereflektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12.11.2014, č. j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá již z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19.1.2015 č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy městský úřad odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Ve druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“, žalobce uvedl, že ve svém odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se

týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku F0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), který stanoví: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*“ či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona, který stanoví: „*Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.*“ V případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanoví: „*řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Žalobce dále uvedl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 As 127/2014-39) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena.

Z daného rozsudku však vyplývá, že je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost. Žalobce dále uvedl konkrétní výtky k pokutovému bloku ze dne 4.7.2014. Pokutovému bloku ze dne 4.7.2014 vyčítal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je nesprávně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 z.č. 361/2000 sb, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. K pokutovému bloku ze dne 12.8.2014 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „RJ“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je nesprávně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 z.č. 361/2000 Sb., přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích.... Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. K pokutovému bloku ze dne 17.4.2015 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče

stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je nesprávně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 z.č. 361/2000Sb, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích.... Dle judikatury NSS: (volně citováno) pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. Žalobce tedy zpochybňuje způsobilost pokutových bloků ze dne 4.7.2014, 12.8.2014 a ze dne 17.4.2015 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupek není jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezen. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na své rozhodnutí a uvedl, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy žalobce nebyl ani na opakovanou výzvu schopen doplnit relevantní důvody pro jím účelově požadované vyžádání dalších důkazů pro ověření správnosti zaznamenaných bodů v kartě řidiče, pročež nebylo ani možné nalézt důvod pro provedení zákonné opravy záznamů o dosaženém počtu celkově zaznamenávaných 12 bodů v kartě řidiče. Žalovaný dále vycházel z obecné zásady volného hodnocení důkazů, souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a z vymezené podstaty řízení o námitkách v bodovém hodnocení řidiče. V řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, kdy je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tzn. zda počet zaznamenaných bodů (za porušení vybraných povinností stanovených přílohou k zákonu o silničním provozu) odpovídá spáchanému přestupku, zda je zapsán příslušnému přestupci atd. atd., se žalovaný při svém rozhodování opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 19/2011-74, v němž se kromě jiného uvádí *„správní orgán je povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu do registru vycházet pouze ze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.“* Tímto odkazem na předmětný rozsudek považoval žalovaný důvodnost podaného odvolání za účelovou a neopodstatněnou, jestliže ani na výzvu prvoinstančního orgánu nebyla žalobcem vyslovena či konkretizována pochybnost o údajích zde zaznamenaných. Záznamy bodů byly provedeny v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný dále vycházel ze zákona a z přesně vymezeného předmětu řízení o námitkách. Žalovaný musí proto odmítnout žalobcem tvrzené nereflextování účelově podaného odvolání, když žalobce nebyl schopen a ochoten na opakovanou výzvu prvoinstančního orgánu důvody svých námitek vyjavit a

odvolání doplnit. Ke specifikaci a konkretizaci žalobce takto obecně podaných námitek nedošlo. Zvolený postup (*pozn. v době odvolacího řízení byl žalobce zastoupen společností AK Linhart o.s., se sídlem Kaplická 14, 140 00 Praha 4*) nasvědčoval účelovosti a (z úřední činnosti známé to praxi) nedůvodnému prodlužování řízení. S ohledem na sled obecně podaných námitek, žalovaný přisvědčil jejich neodůvodněnosti. Namísto seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, k němuž byl žalobce prvoinstančním orgánem vyzván, podal žalobce žádost o přerušení řízení, kdy požadoval přezkum rozhodnutí o uložení pokutě v blokovém řízení ze dne 4.7.2014. Prvoinstanční orgán řízení nepřerušil, neboť obsahově jsou námitky koncipovány jako soubor obecných hledisek pro přezkumné řízení. Povinností prvoinstančního orgánu je posoudit a zvážit důvodnost či nedůvodnost podaných námitek, a zda je potřeba údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení prokazovat pomocí dalších důkazů, a zda prodloužení řízení připustí. Za situace, kdy žalobce důvody námitek nespecifikoval, teprve až svou obhajobu postavil na údajně nesprávném vyplnění pokutového bloku, který evidentně má k dispozici, přesto jeho vyžádání od Policie České republiky požadoval po prvoinstančním orgánu. takové kroky lze považovat za obstrukce, které jsou běžnou praxí této společnosti „AK Linhart o.s.“, jež původně zastupovala žalobce. Žalovaný proto dospěl k závěru, že prvoinstanční orgán postupoval správně, se snahou zamezit nedůvodnému prodlužování řízení. Prověření záznamu bodů v kartě řidiče bylo provedeno. Vzhledem k tomu, že nebyly doloženy ani doplněny skutečnosti zpochybňující záznamy, nebyla dána ani možnost zákonné opravy záznamu bodů v kartě řidiče, nezbylo než námitky pro nedůvodnost zamítnout. Žalovaný je přesvědčen, že jiný postup by byl nejen nesprávný, ale vedl by k nedůvodnému prodlužování celého řízení o námitkách, jestliže prvoinstanční orgán v době rozhodování neměl k dispozici konkrétní důvody pro uplatňované námitky žalobcem. Námitky vznesl žalobce obecně a nekonkrétně. Žalovaný proto odvolání zamítl a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil. Dle žalovaného nelze přijmout tvrzení žalobce o povinnosti správních orgánů zjistit spolehlivě stav věci o dopuštění se přestupku a nezákonnosti uložení blokové pokuty, nejen odkazem na rozsudek NSS (č.j. 9 As 96/2008-44), ale také ustanovením zákona o silničním provozu, když je prvoinstanční orgán subjektem, který administrativně zpracovává a vede evidenci bodového hodnocení, nelze proto po něm požadovat prokazování porušování vybraných povinností řidiče stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích zařazených v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu do bodového hodnocení. Prvoinstanční orgán má povinnost zaznamenat body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Odkazy žalobce na rozhodnutí odvolacího správního orgánu z jiného kraje, jsou dle názoru žalovaného vyvráceny rozsudkem NSS ze dne 9.6.2011, č.j. 9 As 2/2011. Proto je považuje žalovaný za liché. Zápis bodů je v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněn. K údajnému zanedbání pohledu na předběžné otázky stanovené v řízení, žalovaný uvádí, že dle ust. § 57 správního řádu v dané věci není možno předběžnou otázku uplatnit. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce na svých právech krácen nebyl. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost (uvedenou v žalobě viz písm. b), odstavec první, druhá věta, podané žaloby), že mu žalobce přisuzuje vyřčení takových závěrů, které žalovaný neučinil, ani nevyslovil. Žalovaný na základě výše uvedeného trvá na tom, že žalovaný v průběhu řízení nebyl krácen na svých právech a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky žalobce považuje za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez nařízení ústního jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Žalovaný se nemohl dopustit žalobcem namítaného „*nereflektování odvolacích důvodů*“, neboť žalobcem podané odvolání žádné odvolací důvody neobsahovalo.

Žalobce podal dne 19.6.2015 odvolání, ve kterém uvedl pouze toto: „*Tímto podávám odvolání proti výše citovanému rozhodnutí, ve kterém spatřuji nedostatky ve smyslu požadavků pro rozhodnutí tohoto druhu a procesní vady Do 10 pracovních dní provedu doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí ze dne 26.5.2015*“. Vzhledem k tomu, že odvolání neobsahovalo žádné konkrétně formulované námitky, byl žalobce výzvou prvoinstančního orgánu ze dne 3.7.2015 vyzván k doplnění odvolání o „*údaje o tom, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy a co navrhuje*“. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval.

Žalovaný současně nemohl pochybit ani při „*nevypořádání se s k odvolání přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2015, č.j. MSK 49924/2014*“, neboť žalobce žádné takové rozhodnutí ke svému odvolání nepřiložil.

Žalovaný nemohl pochybit ani „*ignorováním předložených důkazních prostředků*“, neboť žalobce v odvolání žádné důkazní prostředky neoznačil, ani je nepředložil.

Pokud jde o námitku žalobce o tom, že „*je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče*“, lze se touto námitkou ztotožnit do té míry, že tak správní orgány činí k prověření důvodnosti či nedůvodnosti účastníkem řízení uplatněných námitek zpochybňujících obsah oznámení o uložení pokuty za přestupek.

Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.3.2015, č.j. 1 As 1/2015 - 33 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v bodech 32 a 36 uvedl, že „*K povaze oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, a k jeho vlivu na provedení záznamu bodů, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení*

dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS.). Co se rozumí těmito pochybnostmi, soud upřesnil v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74. V tomto rozhodnutí uvedl, že uvedené „nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Jako nedostatečné oznámení zakládající pochybnosti uvedených údajů soudy označily např. takové, které se týkalo přestupku spáchaného jiného dne, než přestupek který měl být v bodovém systému evidován (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 82), nebo z něhož nelze spolehlivě zjistit, jakého přestupku se měl řidič dopustit (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103). Lze tedy shrnout, že správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty. Ač stěžovatelka s tímto výkladem zastávaným správními soudy polemizuje, Nejvyšší správní soud nemá důvod se od něj odchýlit. Tento mechanismus se principu presumpci nevinu nepříčí. O vině za přestupek, na základě kterého dochází k záznamu bodů, bylo již v řízení o tomto přestupku rozhodnuto. Následný záznam bodů je pouze evidenční úkon, při němž již vina za přestupek není předmětem řízení. Naopak zde stačí pouze prokázat, že přestupek popsaný v oznámení je způsobitelným podkladem k zápisu bodů do registru konkrétního řidiče. K tomuto účelu je nezpochybněné oznámení o uložení pokuty za přestupek obsahující jeho identifikaci dostačující“.

Žalobce v podání ze dne 11.5.2015 pouze uvedl, že „přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě“. Prvoinstanční orgán v oznámení ze dne 11.5.2015 uvedl: „dle rozsudku Nejvyššího správního soudu 3 As 19/2011 ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující zde uvedené, nedochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo si jej není vědom. Je třeba současně uvést skutečnosti konkretizující toto tvrzení a podložit je navrženými důkazy. Žádáme Vás tímto o doložení těchto konkrétních důkazů, že jste se v době údajného spáchání přestupků nacházel v jiném místě a že jste v tuto dobu vozidlo neřídil“. Žalobce této výzvě prvoinstančního orgánu nevyhověl.

Holé tvrzení žalobce o tom, že „*přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě*“, přes výzvu správního orgánu nijak nekonkretizované, není s to oznámení o uložení blokové pokuty zpochybnit.

Nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná, a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učiněním nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Není-li z tvrzení žalobce zřejmé, kde jinde se nacházel a jakými důkazy je schopen své tvrzení prokázat, nelze přistoupit k prokázání těchto netvrzených skutečností.

Žalovaný za této situace v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, když uvedl, že „*tvrzení odvolatele, že byl vždy na jiném místě, považuje odvolací správní orgán, považuje odvolací správní orgán s ohledem na výše uvedené za účelové, jestliže nebyly doloženy takové skutečnosti a okolnosti, které by reálně zpochybňovaly provedené záznamy bodů v kartě řidiče*“.

B.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

1.

Soud neshledal důvodnými „*obecné výtky*“ žalobce.

Předně je nezbytné uvést, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být žalobce úspěšný pouze tehdy, pokud prokáže, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. K tomu, aby tak žalobce mohl učinit, je nezbytné, aby tvrdil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správního orgánu. Pokud tak žalobce neučiní, tj. jeho tvrzení jsou obecná bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s obsahem napadeného rozhodnutí či postupem správního orgánu, nemohou být jeho námitky shledány důvodnými. To je právě případ žalobcových „*obecných výtek*“.

Tvrdí-li žalobce, že „*ve svém odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče*“, je nezbytné uvést, že toto tvrzení není pravdivé.

Jak již bylo uvedeno shora, žalobce v odvolání žádné konkrétně formulované námitky ani přes výzvu prvoinstančního orgánu neuvedl. Nemůže tudíž důvodně vůči napadenému rozhodnutí namítat, že neobsahuje vypořádání těchto neexistujících námitk, stejně tak, že odvolací orgán pravdivost těchto neexistujících námitk neověřil nahlédnutím do „*předmětných rozhodnutí, jichž se oznámení týká*“.

Dále je nezbytné uvést, k tvrzením žalobce, že „*jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v*

blokovém řízení“, že tato skutečnost je pouze důsledkem postupu žalobce ve správním řízení, jak uvedeno při vypořádání nedůvodnosti první skupiny žalobních bodů. Za konkrétních skutkových okolností týkajících se žalobce se tak nejedná o jakoukoli nezákonnost. To samé platí pro tvrzení žalobce, že „oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci“.

Pokud žalobce dále tvrdí, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí. To samé platí pro námitky žalobce ohledně náležitostí jednotlivých sérií pokutových bloků.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“ je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze

spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.

Pouze a jen na základě popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „*z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít*“, lze s tímto tvrzením vyslovit souhlas, avšak toto holé tvrzení nevypovídá nic o zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí ani postupu správních orgánů v průběhu správního řízení.

Konečně k tvrzením žalobce o tom, že „*údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku*“, je nezbytné uvést, že s těmito se ve své podstatě ztotožňuje i soud, avšak tyto obecné proklamace neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

2.

Soud neshledal důvodnými ani „*konkrétní výtky*“ žalobce.

Je-li v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ uveden údaj „*125c/1f4*“ či „*125c/1f3*“, uveden popis skutku „*rychlost*“, „*RJ*“ či „*R*“ a právní kvalifikace označena údajem „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, není zde objektivně žádných pochyb o tom, za co byl žalobce sankcionován.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.

Údaje „*rychlost*“, „*RJ*“ či „*R*“ byly doplněny odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil, tedy je zcela zřejmé, že byl žalobce sankcionován na překročení zákonem dovolené rychlosti. Tato specifikace je zcela v souladu se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20.

Uvedení údaje „§18/4 z.č. 361/2000 sb“ namísto „§ 18 odst. 4 zákona č 361/200Sb, o provozu na pozemních komunikacích...“, není žádných pochybením. Z obou těchto údajů je totiž naprosto zřejmé, že je jimi míněno porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně místa spáchání deliktů s tím, že není zřejmé, zda bylo sankcionováno překročení zákonem dovolené rychlosti „*na soukromém pozemku či pozemní komunikaci*“, je nezbytné konstatovat, že již z konkretizace zákonných ustanovení na pokutových blocích je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „*pozemních komunikacích*“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „*mimo pozemní komunikaci*“. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal (a ostatně mu ani žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly), rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. července 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová